

XVII

Сховай в душі глибоко, ген на споді,
Свій слухний жаль і кривди почуття
Й скажи собі: га, що робити? Годі!
Такий цей світ, таке оце життя.

Цвітуть бажання наші, мов весною
Вишневим білим цвітом вкритий сад,
А злоба людська хмарою грізною
Іде на них і злість їх б'є, мов град.

Та ти не бійся: град на сонці стає,
І люта буря з вітром прогуде.
Коралями між листям запалає
Дозрілий овоч — тиха осінь йде.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Intermezzo»](#);